

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BROCK, ANNE

Locul doi câștigă / Anne Brock
Traducător: Brândușa Carmen Borza
București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.
ISBN 978-606-736-270-1
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

ANNE BROCK

Locul doi câștigă

Traducerea și adaptarea în limba română de:

Brândușa Carmen Borza.

Editura și Tipografia

ALCRIS

"EL și EA"

1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieri
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeita cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rânilor trecutului
1065	Kristen Robinette	-Iubind cu speranță
1066	Susana Thorson	-Dama de companie
1067	Norma Jeffrey	-Nodul strâns al dragostei
1068	Victoria Leigh	-Dragoste de soră
1069	Julie Fontange	-Anotimpul schimbărilor
1070	Mary Freeman	-Play-boy
1071	Donna Carlisle	-Cosmarul
1072	Caitlin Clark	-Capcana minciunii
1073	Catherine Airlie	-Formula magică a dragostei
1074	Roseanne Hunter	-Acea vară a renunțării
1075	Marianne Wurtz	-Ochi de tigru

Capitolul 1

Cara înghețase lângă aragaz cu ibricul de cafea în mâna, străduindu-se să nu piardă nimic din conversația dintre tatăl și frații ei.

Auzise bine? Nu, era imposibil. Trebuia să fie o greșală. Puse cu grijă ibricul pe ochiul aragazului, scoase tigaia din cuptor și o puse pe un alt ochi aprins.

Cei patru bărbați stăteau în jurul mesei de lângă fereastră, vorbind în șoaptă. Cara abia deslușea ce spuneau. Își țineau capetele apropiate special ca ea să nu-i audă ce vorbeau. Cara se obișnuise să fie dată la o parte, dar nici chiar aşa.

Începu să pună feliile de șuncă în tigaia încălzită, trăgând cu urechea în continuare la cei de la masă. Vorbele lor erau acoperite de sfârâitul șuncii și de picăturile de ploaie care cădeau pe glaful de tablă al

ferestre. Afară încă nu se luminase de ziua. Bărcile trebuiau să fie gata de plecare la prima geană de lumină.

Incredibil, dar se părea că auzise bine. Într-un fel sau altul tatăl ei pierduse cele două bărci de pescuit, unica sursă de venit a familiei. Dar cum se puteau pierde două bărci de patru metri lungime?

Nu, trebuia să-i ia la întrebări. Patrick îi va povesti mai târziu despre ce era vorba.

Așeză în fața lor două farfurii pline cu șuncă și ouă, umplu ceștile de cafea și apoi urcă la etaj să vadă cum se simtea mama ei. Slavă Domnului, biata femeie încă dormea. O acoperi mai bine cu pătură și-i dădu părul la o parte de pe față chinuită de boala care o omora încet.

Cât timp Cara își făcu patul și coborî în bucătărie, bărbății se încăltaseră cu cizmele de cauciuc și se pregăteau să iasă pe mare.

– Patrick! șopti ea spre fratele ei care rămăsese mai în urmă. Ce s-a întâmplat?

Privirile lui verzi pătrunzătoare erau asemănătoare cu ale ei. Întorcându-se încet spre Cara, își coborî umerii neajutorat.

- Ai auzit? întrebă el.
- Nu tot. Spune-mi tu.
- Tata a pierdut bărcile.
- Asta am înțeles. Dar cum?
- La pocher, răsunse el strângându-și buzele și

străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. Îți vine să crezi? Prostul s-a îmbătat astă-noapte și a pierdut singurul nostru mijloc de trai la un joc nenorocit de cărti.

La cei douăzeci și cinci de ani ai săi, Patrick era cel mai Tânăr băiat din între cei trei O’Neal, cu un an mai mare decât sora lui, Cara. Si era singurul care o trata pe sora lor ca pe un adult. Semănau foarte mult fizic, și moșteniseră amândoi sensibilitatea sufletească a mamei lor.

Carei îi venea să-l ia în brațe și să-l mângâie, dar anii de comportament rezervat o opreau.

– Cum a putut? întrebă ea amar.

Cât de caracteristic era tatălui lor să se gândească doar la propria lui plăcere și să ignore nevoile familiei.

– Știi cum e tata, spuse Patrick ridicând din umeri. Când își pune ceva în cap nu-i mai poti sta în cale.

– Cine i-a făcut-o?

– Nicholas Curzon, răsunse el înnegurat.

– Nicholas Curzon? Dar el e un jucător profesionist de pocher.

– Nu, Cara, el n-a nicio vină. Tata stia cu cine se pune. El a insistat să mizeze pe bărci. Știi cum e tata. Voia să le arate tuturor că nu e doar un pescar irlandez de rând.

Tatăl lor îl strigă de afară, nerăbdător, pe Patrick.

– Mai bine pleacă, murmură Cara. Vorbim mai târziu. Patrick scutură din cap, își luă haina cauciucată

galbenă din cuier și ieși grăbit pe ușă.

Cara rămase în bucătărie, privind pe fereastră în urma celor patru bărbați care se îndreptau spre port, aflat la câteva străzi de casa lor. Începea să se lumineze. Încă mai ploua. Cara se cuprinse în brațe înfrigurată.

Ce se vor face acum? Cum vor putea supraviețui? De unde vor face rost de bani pentru medicamentele vitale ale mamei?

Nicholas Curzon! Nu-i venea să credă că tatăl lor fusese atât de prost încât să joace pocher cu un jucător profesionist. Știa că n-avea nicio șansă în fața lui. Și cum putuse Nicholas Curzon să profite de el?

Se cutremură și începu să-și frece brațele înfrigurate. Era de-ajuns să se gândească la bărbatul acela înalt, tacut și fioros, ca să i se facă rău. Ideea că se aflau la mâna lui era de nesuportat.

Își amintea că de vreo zece ani de zile obișnuia să vină în fiecare vară în sătucul de lângă Southport de pe coasta stâncoasă a Washingtonului. Cunoștea destul de bine cât de greu își câștigau ei traiul din pescuit. Fusese la cherhanaua lor de multe ori, văzuse unde locuiau, cum o duceau, și cunoștea prea bine situația sănătății mamei lor.

Își aminti de ochii lui întunecați, cu o căutătură ciudată, periculoasă. Încercase de fiecare dată să-l

evite cât mai politicos posibil, dat fiind că era unul din clienții cei mai buni ai tatălui ei. Privirea lui insistență o făcea să se simtă prost. I se părea că-i citește cele mai intime gânduri.

Pe la amiază, era atât de furioasă pe tatăl ei și pe bărbatul acela încât simțea că-i vine să leșine. Singura rază de speranță o întrevedea venind din partea lui Patrick. El era singurul pe care simțea că se poate baza. Poate că vor pleca toti trei, împreună cu mama lor, undeva, departe, pe o insulă, ca să-și clădească un nou viitor, mai bun și mai linistit.

Cu toate astea se simțea fără speranță. Ce să facă? Dacă ea își lua o slujbă de bibliotecară cine mai avea grijă de mama lor? Iar Patrick nu se pricepea decât la pescuit. Visa cu ochii deschiși.

În ziua aceea bărbatii se întoarseră de la pescuit pe la ora șapte. Erau în mijlocul lui septembrie și începea să se întunecă mai devreme. Cara pregătea cina când îi auzi venind.

Tatăl lor intră în casă și se duse sus, în dormitor, fără să-o salută.

– În seara astă avem un invitat la cină! strigă el morocănos de pe scări. Pune un tacâm în plus la masă. Vom mâncă în sufragerie.

– N-avem decât jumări, spuse ea încercând să-și ascundă frustrarea.

– Dacă nouă ne ajunge îi va ajunge și lui, mormăi tatăl ei. În bucătărie nu rămaseră decât ea și Patrick. Cara îi

aruncă o privire întrebătoare.

– Da, spuse fratele ei. Vine Curzon. Tata l-a invitat la cină în seara asta. În nebunia lui crede că-l va convinge să ne păsuiască.

– Nu cred că va accepta, spuse Cara zâmbind amar. Nici n-avem cum să-i plătim în timp. Medicamentele mamei și reparatiile bărcilor ne mânâncă tot profitul.

– Știi cum e tata. Vrea să încerce. Cara, aproape mi-e milă de el. Măcar încearcă să îndrepte situația. Dar totul nu depinde decât de Curzon.

– Poate ar trebui să-i pun otrăvă în mâncare bărbatului ăstuia, zâmbi ea încordat.

– Poate, dar mi-e teamă că nu ne putem lipsi de tine. Dacă te prinde cineva, tu vei fi prima care-și va mărturisi fapta.

– Cara, am vreo cămașă curată? întrebă tatăl ei de pe scări.

– Vin imediat, spuse ea ofțând.

***

Nicholas Curzon apăru la sase fix. În timp ce aduse mâncarea de la bucătărie, Cara abia îi aruncă o privire. După ce terminară de mâncat, tatăl lor le făcu semn băieților și Carei să plece. Rămaseră doar ei doi în sufragerie, ca să discute în liniște.

În timp ce Cara duse vasele la bucătărie se întrebă prin ce mijloace încerca tatăl ei să-l convingă pe bărbatul acela neînduplecă să-i păsuiască.

Deși avea tenul bronzat ca al pescarilor și era îmbrăcat în haine obișnuite, Nicholas Curzon avea un aer sofisticat. Tatăl lor n-avea nicio sansă în fața lui.

În timpul cinei Cara stătuse la masă vizavi de el. Nu vorbite prea mult. Mâncase și băuse vin ieftin privind doar în farfurie lui. Abia la sfârșit își ridicase ochii spre ea și-i spuse:

– Ati pregătit o cină bună, domnișoară O'Neal. Față de mâncarea de la motel aceasta e un adevărat festin.

– Atâtă am putut și noi, domnule Curzon, spusese ea pe un ton rece, neprietenos.

Ochii lui oțeliti sclipiseră o clipă, apoi zâmbise imperceptibil privind spre tatăl ei care începuse să discute despre pescuit.

Ce nebunie din partea bătrânlui – să discute cu bărbatul care îl ruinase despre somonul prins anul trecut! Abia aștepta să plece Nicholas Curzon din casa lor ca să poarte o discuție serioasă cu tatăl ei. Poate că reușise să-l convingă să-i păsuiască, dar oricum n-aveau cum să-i plătească datoria nici într-o sută de ani.

În timp ce debarasă masa și aduse cafelele, Cara avu neplăcutul sentiment că e urmărită de ochii insistenti ai lui Curzon. Era greu de spus ce avea el în